Οἱ Καικάσιοι ὀκορπίστηκαν συντριμμένοι στὰ γύρω βουνά. Μὰ ἡ νίκη δὲν ἦταν πλήρης γιὰ τὴ Θαμάρ, ἀφοῦ ὁ σύζυγός της ζοῦσε ἀκόμα. Τὸν κινήγησε μόνη της στὶς χαράδρες καὶ στοὺς λόγγους. Καὶ τέλος τὸν συνάντησε σὲ μιὰ βοινοκορφή. Ὥρμησε πάνω του μὲ γυμνὸ τὸ σπαθί της. Ὁ πρίγκηψ, κατάκοπος, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴ μάχη καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία γιὰ τὴν ἀποτυχία του, ἠθικὸ πλέον ἐρείπιο, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πεθάνη τοὐλάχιστον σὰν ἄντρας. Γονάτισε λοιπὸν μπρὸς στὴ γυναῖκα του καὶ ζήτησε τὴ συγνώμη της.

— Δὲν σὲ πιστεύω πειά ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Θαμάρ. Ἑτοιμάσου νὰ πεθάνης !...

Καὶ μ' ἕνα χτύπημα τοῦ σπαθιοῦ της, ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου της —τὸ κεφάλι αὐτὸ ποὺ τὸ εἶχε ἄλλοτε χαϋδέψει μὲ τόση τρυφερότητα, ποὺ τὸ εἶχε γεμίσει φιλιά. Κατόπιν, ἔσκυψε, τὸ πῆρε ἀπὸ καταγῆς ματωμένο, τὸ κύτταξε ἀμίλητη καὶ κάτωχρη καὶ τὸ τύλιξε στὸ μανδύα της....

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν πολεμικὴ αὐτὴ περιπέτεια, ἡ Θαμὰρ ἀφοσιώθηκε στὴν καλυτέρευσι τῶν ὅρων τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων της. Συνάμα, τὴν εἶχε καταλάβει μεγάλη θρησκομανία. Ἔχτισε ἕνα μοναστῆρι ἔξω ἀπὸ τὴν Κουταΐδα καὶ περνοῦσε ἐκεῖ τὸν περισσότερο καιρό της, προσευχομένη διαρκῶς.

Στὸ μοναστῆρι αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιο, ὅπου κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπῆ. Στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ἡ Θαμὰρ φύλαγε βαλσαμωμένο τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου της, μέσα σ' ἕνα σκαλισμένο χρυσὸ κιβώτιο. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντός της τὴν ἔβλεπαν συχνὰ νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο αὐτὸ καὶ νὰ μένη πολλὲς ὧρες. Καὶ ὅταν ἔβγαινε πάλι ἔξω, τὰ μάτια της ἦσαν κλαμμένα.

Φαίνεται πὼς ἡ Θαμὰρ δὲν ἔπαψε ποτὲ ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄπιστο ἄντρα της, τὸν ὁποῖο βρέθηκε στὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ σκοτώση μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια.

Ἀπ' ὅλα τὰ οἰκοδομήματα ποὺ ἔχτισε ἡ Θαμὰρ στὴν Κουταΐδα, δὲν σώζεται σήμερα οὔτε τὸ παραμικρὸ ἐρείπιο. Ὡστόσο, ἡ ἀνάμνησις τῆς μεγάλης αὐτῆς βασίλισσας καὶ τῆς δυστυχισμένης συζύγου, μένει πάντοτε ζωηρὴ στὴν ψυχὴ τῶν Γεωργιανῶν, ποὺ μιλοῦν γι' αὐτὴν μὲ συγκινητικὸ θαυμασμό. Ὅπως μιλᾶ κάθε λαὸς γιὰ ἕνα θρυλικὸ πρόσωπο τῆς ἱστορίας του.

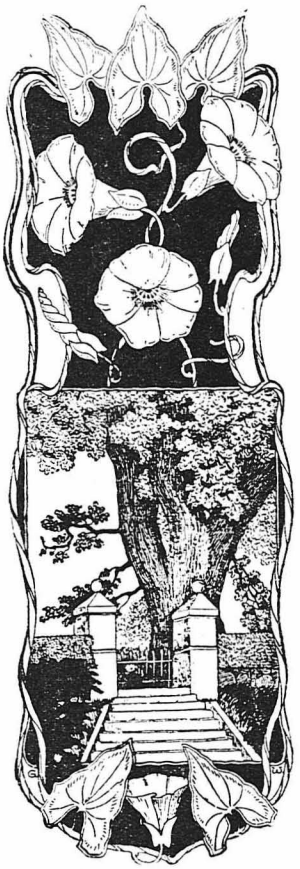

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

Ἕνας φιλόλογος κάποτε διέπραξε τὴν ἑξῆς ἀφηρημάδα :

Μιὰ μέρα, καπνίζοντας τὸ τσιμπούκι του, πῆγε νὰ κάμη μιὰ ἐπίσκεψι σ' ἕνα σπίτι. Ὅταν ἔφτασε στὸν προθάλαμο, ἔβγαλε μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὸ καπέλλο ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ τσιμπούκι ἀπ' τὸ στόμα του. Στάθηκε λοιπὸν μπροστὰ στὴν κρεμάστρα καὶ ἀφοῦ κρέμασε.... τὸ τσιμπούκι του, ἄρπαξε στὰ δόντια του τὸ καπέλλο του καὶ προχώρησε εὐθυτενὴς καὶ ἀξιοπρεπὴς στὴν αὔθουσα !...

* * *

Τὸ ἄκρον ἄωτον ὅμως τῆς ἀφηρημάδας τὸ διέπραξε ἕνας ἄλλος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν.

Αὐτὸς γύριζε ἕνα βροχερὸ βράδυ στὸ σπίτι του, καταμουσκεμμένος, γιατὶ ἡ ὀμπρέλλα ποὺ κρατοῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν προστατεύση ἀπ' τὴ σφοδρότητα τῆς βροχῆς.

Ὅταν μπῆκε λοιπὸν στὸ δωμάτιό του, τράβηξε πρὸς τὸ κρεββάτι του καὶ βάζοντας κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τὴν ὀμπρέλλα του, πῆγε ὁ ἴδιος καὶ στάθηκε, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ νὰ στραγγίξη !

* * *

Ἀναφέρεται ὅμως κι' ἕνας ἄλλος ὑπερκλασικὰ ἀφηρημένος, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάποτε θῦμα τῆς ἀφηρημάδας του :

Αὐτός, μιὰ μέρα, σηκώθηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του ποὺ ἐργαζόταν καὶ ἀφίνοντας τὸ ἀποτσίγαρό του στὴν καρέκλα, πέταξε.... τὸν ἑαυτό του ἀπ' τὸ παράθυρο !

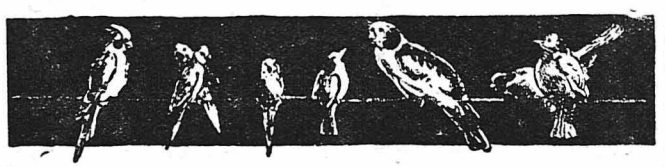

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἀπὸ τί πέθανε ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ. Ἡ κλασικὴ μύτη τοῦ Καμπᾶ. Πῶς τοῦ τὴν ἐμίκρυναν. Παληὲς ἀθηναϊκὲς ἐπιγραφές. Ὁ θάνατος ἑνὸς μπεκρῆ. Στὸν ἄλλο κόσμο μὲ μιὰ μπουκάλα ροῦμι ! Ἕνα κεφάλι ποὺ... στένεψε μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες !....

Ἕνας πρωτευουσιάνος ἐπεσκέφθη κάποτε ἕνα χωριὸ τῆς Ἀττικῆς, προκειμένου νὰ ἐνοικιάση ἐκεῖ ἕνα σπίτι, γιὰ νὰ μείνη τὸ καλοκαίρι μὲ τὴν οἰκογένειά του.

— Εἶνε λοιπὸν ὑγιεινὸ τὸ χωριὸ σας ; Ἔχετε ὑγεία ἐδῶ ; ρώτησε τοὺς χωρικούς.

— Ὑγεία, λέει ; Ἄλλο τίποτε....

— Μά, πολλὴ ὑγεία ;

— Ὅση δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς. Ἀπὸ τότε ποὺ χτίστηκε τὸ χωριό, ἕνας μονάχα πέθανε κι' αὐτὸς ἦταν γιατρός.

— Μπᾶ ! Κι' ἀπὸ τί πέθανε ;

— Πέθανε.... ἀπὸ τὴν πεῖνα, γιατὶ δὲν εἶχε κανέναν ἄρρωστο νὰ κουράρη !....

*

Στὴ Λαχαναγορὰ Ἀθηνῶν συνέβη στὰ 1899 τὸ ἑξῆς κωμικοτραγικὸ ἐπεισόδιο :

Κάποιος, Καμπᾶς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ μειονέκτημα —ἢ μᾶλλον τὸ.... πλεονέκτημα— νὰ διατηρῆ μιὰ τεραστία μύτη, ὑψίστατο διαρκῶς τὰ πειράγματα τῶν γνωστῶν του μὲ στωϊκὴ ἀπάθεια. Μιὰ μέρα ὅμως τὸν παραφούρκισαν. Κι' ἀποφάσισε νὰ μὴν ξαναπατήση στὴν ἀγορά.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔφευγε, τὸν συνάντησε ἕνας γνωστός του ποὺ πάντα τὸν πείραζε.

— Πόσο χρόνων εἶνε ἡ μύτη σου, Καμπᾶ ; τοῦ φώναξε.

Ὁ Καμπᾶς τότε δὲν βάσταξε πειά. Χύθηκε ἐπάνω του κι' ἄρχισαν νὰ δέρνωνται ἄγρια.

Ἔξαφνα, ὁ Καμπᾶς ἔννοιωσε ἕναν τρομερὸ πόνο στὴ μύτη κι' ἀμέσως κατόπιν εἶδε τὸν ἀντίπαλό του νὰ τὸ βάζη στὰ πόδια.

Τί εἶχε συμβεῖ ;

Ὁ ἀθεόφοβος τοῦ εἶχε κόψει τὴ μύτη πέρα-πέρα μὲ τὰ δόντια !...

Ὅταν ἀργότερα ἔγινε ἡ σχετικὴ δίκη στὸ Πλημμελειοδικεῖο Ἀθηνῶν, ὁ δράστης προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ, λέγοντας ὅτι δὲν ἔκαμε καὶ κανένα μεγάλο κακὸ στὸν Καμπᾶ, ἀντιθέτως μάλιστα τοῦ μίκρυνε τὴν ἀνοικονόμητη μύτη του ! Μὰ τὸ δικαστήριο δὲν συμφώνησε μὲ τὸν κατηγορούμενο, καὶ τὸν κατεδίκασε σ' ἑνὸς ἔτους φυλάκισι.

* * *

Σ' ἕνα μαγαζὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων ὑπῆρχε κάποτε ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή :

«Γαιανθρακοπωλεῖον Σκαμπούγερα. Πουλῆται κριθάρι σανὸς καὶ ἄχυρα. Εἰς τιμαὶς συγκαταβατικαίς. Τρέξτε πρὶν σωθοῦν!»

Καὶ σ' ἕνα καπελλάδικο:

«Ἐργοστάσιον κατασκευῆς γυναικείων καπελλίνων καὶ κορασίων».

Ἡ πιὸ ἐξωφρενικὴ ὅμως ἐπιγραφὴ εἶνε ἡ ἑξῆς:

«Γεώρ. Κιούσης. Σανοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα. Πέριξ τῶν σταθμὸν τῆς πελοπονήσεος»!...

* * *

Σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Ἀγρινίου ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς εἴδησις:

«Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Αἰτωλικῷ ἀπεβίωσεν εἷς γέρων, Γ. Πολυμέρης ὀνομαζόμενος, ἄνθρωπος τῆς αἰωνίου ταβέρνας. Καὶ ἡ τελευταία διαταγή του ἦτο νὰ θέσουν ἐντὸς τοῦ φερέτρου του μίαν μεγάλην φιάλην ροῦμι. Καὶ οἱ οἰκεῖοι του καὶ οἱ φίλοι του, σεβασθέντες τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν του, τὴν ἐξετέλεσαν.

» Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐγίνετο ἡ ἐκφορά του, αἴφνης πίπτει ἡ φιάλη ἐκ τοῦ φερέτρου καὶ θρυμματίζεται. Τοῦτο ἀναγκάζει ἕναν νὰ προμηθευθῆ ἑτέραν φιάλην μὲ ροῦμι, τὴν ὁποίαν ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου καθ' ἣν στιγμὴν ἐψάλλετο ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία. Ὅταν δὲ κατετέθη εἰς τὸν τάφον, ἐρρίφθησαν καὶ τρεῖς πυροβολισμοί».

* * *

Κάποιος Ἀθηναῖος ἀγόρασε μιὰ μέρα ἕνα καπέλλο, ἀλλὰ τὴν ἑπομένη εἶδε πὼς τοῦ ἐρχόταν πολὺ πλατύ. Πῆγε λοιπὸν πίσω στὸ κατάστημα γιὰ νὰ τὸ ἀλλάξη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ χθὲς σᾶς πήγαινε ἴσα-ἴσα καὶ μάλιστα μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς ἐστένευε καὶ λιγάκι.

— Καὶ μένα ἔτσι μοῦ φαίνεται. Σήμερα ὅμως γιατὶ πλάτυνε;

— Ξέρω κι' ἐγώ, κύριε;... Ἴσως νὰ στένεψε... τὸ κεφάλι σας !